

LA FADA QUE VOLIA LLEGIR EL DIA DE SANT JORDI

A prop de l'escola Josep Maria Madorell, al parc hi havien unes fades que vigilaven als nens i nenes de l'escola Josep Maria Madorell.

Una bona tarda, una fada que es deia Alegria, va veure l'escola on els pares i mares recollien als seus fills i filles.

Els nens i nenes deien:

- Mare , pare! Com que avui és el dia de Sant Jordi em podríeu comprar un llibre si us plau?

Tant com la mare i el pare els hi deien:

- És clar que si ! A més hi ha histories màgiques i divertides, anem a la llibreria.

La fada Alegria no s'ho va creure, histories màgiques? Alegries?. Però si així ho deien elles... Com és que els llibres feien això?.

L'Alegria li va preguntar a les altres fades.

- Com és que nosaltres no llegim?

La fada Fifi va dir:

- No serveix de res!

La fada Coral va dir:

- Llegir...? Perquè hem de llegir nosaltres si som fades!!?

L' Alegria es va posar vermella com un tomàquet i els hi va dir:

- Noies jo no entenc perquè no voleu llegir, és molt divertit segons han dit els nenes de l'escola.

Les altres fades no li van fer cas i van seguir treballant, com si no hagués dit res.

L'Alegria es va esperar a que es fes fosc....

Quan es va fer fosc se'n va anar tothom menys unes dones que cada nit havien de recollir les aules des de P3 fins a 6é.

L'Alegria va pensar un pla i va dir:

- Ja sé, quan la porta principal estigui oberta entraré...

Es va quedar sorpresa quan va veure l'escola tan gran en comparació amb la seva.

L'Alegria va anar mirant uns cartells que indicaven cap a on era la biblioteca de l'escola, quan de sobte va aparèixer una senyora de la neteja. La senyora es va quedar sorpresa.

L'Alegria li va dir:

-Shshshshsh no ho diguis a ningú si us plau, només vull aprendre a llegir, li va dir l'Alegria.

La dona va fer un somriure d'orella a orella i li va dir:

-Vols que t'ensenyi a llegir fadeta?

L'Alegria no s'ho podia creure, llavors li va dir:

-M'encantaria, si us plau, llavors m'ensenyaràs a llegir ???

- És clar que si fadeta. Com et dius ???

- Jo em dic Alegria.

- Jo em dic Carme.

-Carme, on és la biblioteca?- va preguntar l'Alegria.

-Cap al passadís, girant a l'esquerra, passant l'aula d'angles i ja està. Ja som a la biblioteca. - va contestar la Carme.

L'Alegria va exclamar:

- Quants llibres!!!

La Carme va dir:

- Vinga anem a llegir Alegria!

-Carme, de què estan fets els llibres???

-De paper

-I quins tipus de llibres hi ha ?

- Doncs n'hi ha molts, per exemple de la natura, dels animals, del mar, de matemàtiques i molts més tipus.

-Vinga Alegria anem a llegir .

La Carme va agafar un llibre. L'Alegria va dir:

-Què posa ?

-Posa Roald Dahl.

L'Alegria va dir:

- Roald Dahl qui és aquet senyor???

- És l'escriptor del llibre .

L'Alegria es va passar tota la nit amb la Carme llegint .

A l'endemà l'Alegria va seguir treballant com si res, cada nit entrava a l'escola i es llegia un conte i somiava que algun dia seria la primera fada en escriure un llibre.

CORA

Detrás de cada persona hay una historia, lo que me
que una tapadera para quedar bien ante los ojos de
De eso trata lo que voy a explicar, de la historia de
Andrés. A simple vista parece un chaval normal, pero
interior.

Andrés era un chico de estatura normal con el pelo rubio y corto
serio, sus padres le trataban bien pero entre ellos había falta de
porque su jornada laboral era muy larga y Andrés se tenía que
casa.

Aquel día, se levantó como cualquier otro, sin ganas de volver a
abusos, pues sus compañeros le hacían "bullying". Eran unos chicos que
intimidaban a todos y cada uno de los alumnos de la clase, por eso nadie se
atreveía a hacer nada al respecto. Eran Pedro i Juan unos chicos grandes y
fuertes. Andrés no tenía amigos y se pasaba los recreos caminando por el patio
sin nada que hacer, hasta que llegó ella.

Su pelo era castaño y le bajaba hasta los hombros, sus ojos eran marrones como
la corteza de un árbol y su sonrisa blanca como la nieve.

-Prestad atención clase, tenemos a una alumna nueva se llama Lola, la tratareis
con cariño para que se sienta acogida –Dijo la maestra en voz alta.

A la hora del recreo Pedro y Juan fueron a acosar a Andrés, como era de
esperar, pero ese día algo cambió, Lola salió en su defensa.

Ella era una chica de carácter alegre pero al contrario que los demás no podía
tolerar las injusticias, se sentía una justiciera nata.

-Eh vosotros dos. ¿De qué vais? – Dijo Lola en un tono amenazador

-¿De qué vas tú? –Le contestó Pedro con el mismo tono.

-Como os volváis a meter con él o alguien más os las veréis conmigo. Dijo la

José Blader
G2B

chica sin perder el tono.

-Uh que miedo, vámonos antes de que nos haga algo.

-Dijo Juan en tono burlón.

-¿Porque has hecho eso? Ahora se meterán también contigo.

-Dijo Andrés realmente enfadado.

-¿I qué? Alguien tenía que hacer algo, odio a este tipo de gente, se meten con Cualquiera por su aspecto, o simplemente porque le han cogido manía. ¿Te Piensas quedar de brazos cruzados siempre o harás algo al respecto?

-Dijo Lola tratando de motivar a Andrés.

-¿I que podemos hacer? Solo somos dos.

-Dijo Andrés ligeramente decepcionado

-Podemos convencer a los demás, si todos les plantamos cara no se atreverán a volverse a meter con nadie más nunca.

-Y eso hicieron, todos se pusieron de acuerdo para plantarles cara a los abusones, y funcionó.

Acto seguido se fueron a quejar a un adulto y los dos abusones fueron directos al reformatorio.

Y Andrés acabó rodeado de un montón de amigos, además de la que ya tenía:

Lola, que por cierto, acabaron siendo novios.

Y así acaba esta historia, que tuvo un final feliz, gracias a esa chica que tuvo el

Valor de plantarles cara a los abusones.

Fàbrica dels somnis

Hi havia una vegada un nen que es deia Marc i veia somnis. No sabia d'on venien els somnis. Va consultar la Viquipèdia però no acabava d'entendre la explicació científica i de totes maneres pensava que hi havia alguna cosa màgica en tot el procés... Aquella mateixa nit va pensar si podien venir d'un gegant com a la pel·lícula del "Meu amic el gegant"...i tot donant-li voltes es va quedar adormit. Però les idees que tenia no eren del tot incorrectes perquè els somnis venien d'una fàbrica...."La fàbrica dels somnis". Mentre dormia uns nans se'l van emportar i quan es va despertar es trobava en front la porta d'aquesta fàbrica. En Marc estava bocabadat, confús, mirant per tot el voltant buscant la seva habitació... Llavors va sortir un senyor molt estrafolari i li va dir que si tenia alguna pregunta ell li contestaria. Va començar a tartamudejar...no li sortien les paraules...fins que va poder dir...

– Ooonn soc? I la meva habitació i el meu llit? –va dir en Marc molt nerviós.

– Que no és evident...aquí es on es creen els somnis de la gent. Com et preguntaves tant d'on venien t'hem portat aquí perquè ho puguis descobrir tu mateix. Jo em dic Victor i seré el teu guia –va dir l'home estrafolari.

En Marc seguia sorprès però alhora emocionat perquè per fi podria descobrir d'on venien els somnis. Va seguir a en Victor i va entrar per una porta gegant d'or i va veure uns nans molt estranys que portaven un barret punxegut de diferents colors. En Victor li va dir que treballaven a la fàbrica i es deien Somiadors.

Primer van anar a veure la sala de malsons i per entrar es va haver de posar una roba especial. Li van explicar que els malsons servien per donar lliçons però que a vegades es descontrolaven. Llavors en una pantalla va veure un amic seu perseguit per un dinosaure i de sobte es va escoltar una alarma que deia "malson preparat enviant a Jaume...". Aquella sala no li va agradar gaire...

Després van anar a la sala dels somnis, que era molt gran. Allà tenien un munt de pantalles, on tenien la informació del cervell de cada persona i mitjançant les dades es creaven els somnis. Cada nit els Somiadors estaven contínuament amb els ordinadors dissenyant els diferents somnis. De dia no tenien tanta feina i tenien més temps lliure.

De cop en Victor li va dir al Marc: – Vinga que has de seguir dormint, et portarem cap a casa, però aquesta visita l'hauràs de mantenir en secret...

LA MEVA VIDA

Hola! Em dic Martí i tinc 4 anys, 2 mesos, 15 hores i 44 minuts. Sóc molt trapella, però m'encanta anar a agafar herba. Ja sè que amb 4 anys, 2 mesos, 15 hores i 46 minuts que sàpiga escriure és una mica estrany. El meu pare em va ensenyar a fer-ho quan en tenia pocs, exactament 2.

Vaig entrar a casa, vaig passar 15 habitacions, vaig girar a l'esquerra, després vaig mirar als dos costats i vaig pensar en girar a la dreta o a l'esquerra. Finalment vaig recordar que eren 2 habitacions, tombar a la dreta, passar 45 habitacions més i, finalment, a l'esquerra, ja hi havia la meva habitació.

Vaig anar a veure la reina i no la vaig trobar, però vaig veure 10.000.000 d'ous llefiscosos, grans, pesats, axafinats i amb un líquid de color verd llefiscós per sobre i vaig cridar:

-Quin fàstic!

La gent que hi havia em va mirar molt estranyada com si no ho hagués vist mai. Vaig sortir de casa a recol·lectar herba. Vaig veure un cos blau, alat, amb la cara blanquinosa, unes urpes gegants, unes dents esmolades i que em perseguia molt i molt ràpid. Vaig entrar a casa corrents. Estava esbufegant de tant córrer. Tenia tanta gana que em vaig menjar tota l'herba. No m'ho podia creure, havia escapat de la bestia!

Ho he de dir, l'herba estava molt bona jo la posaria cada dia de primer plat. Aixó de ser una formiga és molt difícil quasi moro per l'ocell.

Cargol sense babes.

SeB

Menció
ESPECIAL

LES ENTREMALIADURES D'EN VÍCTOR

En Víctor, un nen de 10 anys, vivia a Tarragona i tenia una cosina que vivia a Molins de Rei, es deia Ariadna.

Fa un mes, en Víctor estava pel parc i va veure un nen. Va pensar que li volia trencar la bici. Llavors en Víctor va anar al nen i li va dir que si podia deixar-li provar la bicicleta. El nen li va dir que sí. De sobte, en Víctor va marxar amb la bici i quan va arribar al contenidor la va trencar. Més tard, en Víctor va trucar a la seva cosina Ariadna perquè el vingués a buscar. La seva cosina li va preguntar on estava i li va dir que estava a Molins de Rei.

Quan va arribar-hi, en Víctor es va posar super content perquè no la veia des de feia 2 anys. L'Ariadna va recollir en Víctor, però va venir la policia perquè estaven buscant-lo. Quan van veure a la policia, van sortir disparats amb el cotxe i es va iniciar una persecució per l'AP-7. Quan estaven arribant a Lleida, un cotxe va frenar de cop i en Víctor i l'Ariadna van xocar amb el cotxe del davant. En Víctor es va despertar de cop. -Quin somni estava tenint! -va dir en Víctor. Llavors va preguntar què estava passant, però ningú li va contestar. La seva mare es va preocupar perquè el veia molt espantat pel somni que havia tingut.

EL BATERIA

Hi havia un nen que es deia Eric que li agradava molt ferr música. Un dia van trucar d'un grup i li van proposar que si volia tocar al concert que anaven a fer. L'Eric va dir que si. Unes hores després que l'Eric practiqués, va començar el concert de Bon Jovi . L'Eric va tocar la cançó "ts my life" i li va sortir perfecta. Tothom va aplaudir.

Després d'uns quants dies l'Eric va veure que sortia per la televisió. També van trucar del 3/24 (un canal de televisió) a la mare de l'Eric i li van preguntar si podien fer-li un reportatge. Ella va dir que si .Va sortir a molts canals de televisió i es va fer famós a l'edat de 15 anys. Passats els 25 anys encara recordava aquell concert. Vivia en una gran casa i era feliç com una perdiu.

Music

5eB

Generació perduda

Ens diuen generació perduda perquè creiem en un món feliç per a tothom, perquè no ens preocupem de quant guanyem ni de quant gastem. Ens diuen què madurem, però per què? Per deixar de creure en la felicitat? Per a això prefereixo no créixer mai i ser una nena el que em resta de camí.

Una més

62B

LA MEVA ADOPCIÓ

Fa onze anys va néixer un nen molt especial. Em van posar de nom Rayko, vaig néixer en un poble petit però molt bonic, aquest poble pertany a Bulgària.

La meva mare biològica no tenia recursos per mantenir-me i va decidir donar-me en adopció, potser va ser el millor per mi, o això crec. En néixer em van traslladar a un centre on hi havia molts nens com jo, allà vaig estar tres anys. Quan tenia any i mig vaig conèixer als meus futurs pares, vaig pensar: qui són? Què em faran? Eren persones estranyes per mi.

Vaig estar una setmana amb ells en un hotel, els vaig agafar molt d'afecte, tot era nou per mi, el més dur de tot va ser que ells havien de tornar a Barcelona. El dia del comiat va ser molt dur, tant per ells com per mi, perquè pensava que ja no el tornaria a veure mai més. Em van deixar una foto dels dos, que la vaig tenir al capçal del meu llit tot el temps que van trigar a vindre. Cada nit quan anava a dormir li donava un petó.

A mesura que passava el temps, cada vegada els trobava més a faltar, pensava que s'havia oblidat de mi. Per fi van arribar! Em vaig posar molt content, plorava d'alegria, va ser el millor regal del món, els meus pares estan aquí!

Va arribar el moment d'anar-me'n del centre, va ser molt emotiu, van sortit tots els meus amics a acomiadar-se de mi, jo he tingut molta sort. Encara vam passar uns dies a Bulgària, vam estar de turisme per conèixer una mica el meu país. Vam agafar un vol cap a Barcelona, en arribar tot era una festa, quan em van veure van saltar d'alegria, tot eren abraçades i petons. Ja tinc una família!

Els meus pares per mi són tot, em cuiden, em donen molt amor i els vull moltíssim. És el millor que m'ha pogut passar en aquesta vida.

Messi

602A

LA HISTÒRIA D'EN MARC

Hi havia una vegada un nen que es deia Marc, que li agradava molt anar a l'escola. En Marc anava a la classe de 5èB i era molt bon estudiant. Un dia uns nens van començar a insultar al Marc i així tots els dies successivament.

Una setmana després ell es va cansar però tenia por de dir-li a la professora. Per la tarda va anar al parc i va trobar a les seves amigues de la infància, es van saludar i de cop es van tornar a fer amics. En Marc va aguantar el 1r trimestre a aquells nens. Al principi del 2n trimestre les seves millors amigues la Carlota, la Deva i la Laura van dir-li a la professora que si podia sortir. Les seves tres millors amigues van sortir a fora amb la professora , li van explicar el que li feien al Marc. La professora no ho va permetre, va parlar amb els nens que insultaven i ho van arreglar tot. Al 3r trimestre al Marc ja no li insultaven i va ser feliç tota la vida.

FamíliaLOVE

5èB

EN POL I EN RUBIUS

Hi havia una vegada un nen que es deia Pol i un altre que es deia Rubius, els dos eren amics, feien moltes coses junts. Vivien en un poble (Molins De Rei) que està a Catalunya. Per la tarda, després del col·legi els hi agradava jugar pel poble.

Un dia, com qualsevol altre, van anar a casa d'en Rubius i van començar a mirar la tele, van passar de canal i van veure Antena3, van escoltar una notícia que els va deixar impactats; els personatges dels videojocs havien sortit al carrer!

En Pol i en Rubius van sortir a fora a veure que passava, el primer que van veure va ser un bolet bastant gran, els resultava molt familiar. En Pol va dir:

-Ja ho tinc, és un bolet del Super Mario Bros.

El Rubius va contestar:

-Què estrany!

Van mirar unes peces del Tetris que queien del cel. Van córrer perquè just en aquell moment una peça havia destrossat el seu edifici. També van veure un puntet groc que es feia cada vegada més gran i quan estava molt aprop van cridar:

-PAC MAN!

Van córrer més ràpid que en Flash; quan van creuar la cantonada es van refugiar a una farmàcia i van escoltar una veu que deia:

- Necessiteu ajuda?

Els dos es van girar, era en Mario i van contestar:

- Si!!!

En Mario va dir:

- L'única manera de que tot això pari és que porteu el bolet que heu vist al principi.

Van sortir, hi havien molts personatges: en Pac Man, en Pikachu, en Luigi; fins i tot estava Donkey Kong. Per passar desapercebuts es van disfressar de pokemons i quan van tocar el bolet tot va tornar a la normalitat.

Cargol amb poques babes.

528

BATTLE ROYALE

Hi havia una vegada un nen que es deia Lolito Fdez que era adicte al FORTNITE, un joc de la PS4. Tot el dia jugava, durant el dia i la nit, de tant jugar la televisio es va trencar i el personatge va sortir de la televisio a la vida real. El personatge era molt guerrer i volia fer combats i guerres, era violent. Sempre agredia a la gent pegava o insultava.

Al president se li va ocórrer una idea, com que era molt violent i volia lluitar i anar a la guerra, el van enviar a Willirex i a Lolito Fdez a la guerra. Un dia als dos nois, els van telefonar per a l'exercit, per anar a la guerra mundial. Els van haver d'entrenar. Amb tot tipus d'exercicis: abdominals, flexions i estiraments. Va començar la guerra en Willy d'arma tenia una AK i va matar a tota la gent d'altres països.

Espanya va guanyar la guerra, però Willy va ser condemnat a 25 anys de presó. A la presó va aprendre a comportar-se millor, a ser una persona civilitzada. Quan va sortir de la presó es va teletransportar a la televisió, conte contat ja s'ha acabat.

MINECRAFT

5e B

LOS ROBOTS CONTRA LOS HUMANOS

Existe un gran "robot demoño" llamado Ploon. Fue creado por un gran genio malvado que se llamaba Pozook y que se murió en el año 1998.

Ploon es invencible, pero no soporta el mal olor .

En el año 1990, Ploon empezó a crear un gran ejército de demonios como él. En el año 4.389 nacieron dos personas. Los dos nacieron en París. Una llamada Laura y el otro llamado Leonardo .

Apriendieron a hacer taicuondo, kungfù y artes marciales y cuando tuvieron los 10 años incluso aprendieron a volar.

Todo lo aprendieron con un gran maestro , les enseñó solo con la imaginación.

Leonardo y Laura no se conocían, se conocieron a los 15 años en en 4to de la eso y fueron los mejores amigos de la clase.

Cuando llegó el gran día, el gran maestro les dijo que PLOON quería matarles y coger su poder para conquistar el mundo y hacer que resucite POZOO.

El maestro, que se llama Marc, les dijo que había creado un ejército de Ángeles para combatirlos, pero que les necesitaba para luchar.

Ploon y su ejército fueron desde Xina a París.

Cuando llegaron a París se encontraron con los Ángeles, de repente todos los ángeles les rodearon y les apagaron y desaparecieron.

¡FIN!

IGUALTAT, SI O NO?

Hola, avui us vinc a parlar sobre un tema delicat: la discriminació laboral a les dones. Moltes dones es queixen que per fer la mateixa feina que un home cobren menys, i això a mi em sembla molt malament; no sé què penseu, però jo posaria lleis que prohibeixin això .

Jo us ho dic des de l' inici, a d'haver-hi més igualtat .

Deixant de banda això, no creieu que tots homes i dones hem de canviar la nostra mentalitat? ...No?... Sí? ... Jo t'explico les meves raons. Perquè la dona ha de cuidar dels fills quan els té i l'home, en canvi, se'n va a treballar?. Si tots dos tenen carrera universitària, perquè la dona ha de renunciar a la seva feina?. Perquè la gran majoria dels homes, quan tenen un fill, van a treballar i la dona s'ha de quedar a casa?

Et proposaré un exemple, si tu ets el cap d'una empresa molt gran, i per a tu treballa una noia que és molt bona, i tens un projecte en el que ella encaixa perfectament, a més a més, saps que amb ella serà un gran èxit aquest projecte, i a més ella vol estar en aquest projecte... La tries pel projecte o no?. Però ella et diu que vol tenir un fill aviat, i et demanarà una reducció de horari d'un 70%.. Tu que dius, l'agafes o no?. Però si ella et diu que voldrà fer una reducció d'horari però no tan gran, perquè el marit l'ajudarà amb la criança del nen... La tries pel projecte o no?

Perquè totes les parelles no es poden partir la criança dels fills? No penseu que això seria una solució a un dels problemes de les dones a les feines?

Jo com a persona estic avergonyit de no haver pensat en això abans.

ESPERO QUE AIXÒ T'HAGI FET PENSAR...

EL CAP GROS DE MOLINS

623

NYAM ZZZZZ

LA NETA I L'AVI

Hi havia una vegada un científic que sempre portava la neta a la feina. Però sempre molestava.

Els companys estaven farts de que la neta els molestés mentre treballaven. Van decidir fer un equip per fer un pla.

Un pla perquè la neta marxés. Farien servir la sala d'en Markers Jakson.

En Jakson ja sabia perquè volien la sala.

- Donaré una carta per citar algú.- va dir en Markers- d'acord?

Al dia següent en Toni va trobar una carta, i li va dir a en Tomas que tenia una carta. En Toni va anar a la sala d'en Jakson.

- No està oberta però hi ha moviment – va dir en Toni-: Obriré. No es pot! A dintre hi ha una carta, la llegiré.

“No pots agafar la meva sala per fer el pla. -Deia la carta- Vine dimecres.”

El dimecres al matí es va escoltar una gran explosió a la sala d'en jakson. Tots van intentar veure que passava excepte en Toni i l'avi de la neta.

No podien entrar! En Tomas, l'Eva i en Raül, van intentar tirar avall la porta.

- UNA! DOS! i TREES!!! -van cridar tots plegats-

CRAAC es va escoltar.

En caure la parta a terra van veure en Toni lligat pels braços.

-Toni!, Toni!... -va dir l'Eva- Que fas aquí?

En Toni estava viu i van trucar la policia. L'avi i la neta van venir una mica abans que arribés la policia.

-Que a passat?- van preguntar l'avi i la neta-

La policia va trobar empremtes de l'avi. L'avi va confessar perquè l'havia lligat.

- Perquè la meva filla va perdre la vida per culpa d'en Toni, tot el moviment que veieu era la meva neta, perquè no tenia prou diner i vaig disfressar-la per cobrar més i pagar el que no podia. Markers Jakson es un nom inventat-va dir l'avi plorant.

FI DE L'EPISODI

TEEN WOLF

Hi havia una vegada a Beacon Hills, un poble normal i corrent, dos adolescents, l'Scott McCall que tenia el cabell negre i els ulls marrons i l'Stiles Stilinski (el seu millor amic de la infància) que tenia els ulls marrons, el cabell rapat i, sobretot, moltes pigues a la cara.

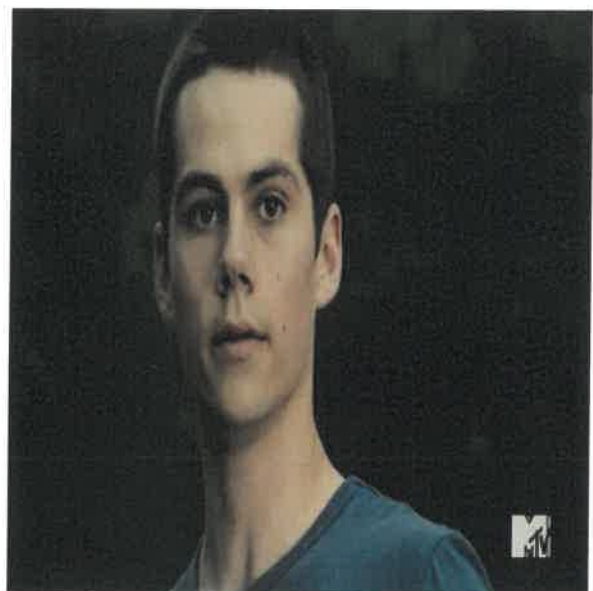
Un dia l'Stiles, que era el fill del sherif de la comissaria, va escoltar el seu pare parlar sobre que havien trobat una meitat d'un cos enterrat al costat de la mansió Hale que va ser incendiada fa deu anys. L'Stiles va trucar l'Scott per anar a investigar sobre el cas, ja que l'Scott sempre es queixava de que no passava res interessant al seu poble.

Van pujar al cotxe de l'Stiles (era un jeep una mica antiquat) i com que ja era de nit, l'Scott es va perdre pel bosc. Llavors, va començar a escoltar udols de llops. Va notar que el mossegaven i al dia següent quan va arribar a l'institut...

L'Scott va arribar a l'institut i li va explicar tot a l'Stiles. Aquest no s'ho va creure al principi, però després de veure que els ulls de l'Scott es tornaven grocs i va decidir ajudar-lo, ja que era un beta i si no l'ajudava podia ferir la gent. Tenia molt clar que volia fer costat al seu gran amic, tal com ell l'havia ajudat tots aquests anys quan ho havia necessitat.

SCOTT

STILES

RYDEL LYNCH

JEB

EL GOS PERDUT

Hi havia una vegada un nen, en Roc, que havia fet el seu aniversari i li van regalar un gos. Quan va ser l' hora d'obrir el seu millor regal, es va posar molt content. Quan el va obrir, el gos es va emocionar molt i es va tirar a sobre d'en Roc i li va dir :

-Saps què?Et diré Saltarin !!!-li va dir en Roc al gos .

Llavors ja era l' hora d'anar-se'n a dormir i en Roc es va posar a en Saltarin a la punta del llit i es va posar a dormir .

Al dia següent es va despertar , en Roc va veure que en Saltarin no estava al llit i va cridar els seus pares espantat i va dir :

-Mama, Papa, en Saltarin no està!!!-Els seus pares van anar corrents a trucar a la policia i els hi van explicar el que havia passat .

La policia va trucar a la protectora, per poder anar a veure si s'havia fet mal o l'havien atropellat .

De cop ,en Roc va començar a plorar, però de cop va sentir un lladruc de gos i era en Saltarin al darrere de l'ascensor del seu pis .Es van posar molt contents ,i es van alegrar molt. Van trucar a la policia perquè ja estava tot solucionat.

Gos perdut

52B

En una casa apartada de la societat vivien una parella d'avis. Un dia com cualsevol altre va xocar una cosa a prop de casa seva i l'avi es va apropar, al aproparse va trobar una capsula , quan la va obrir es va trobar... ¡UN NEN! L'avi amb il·lusió li porta a l'avia.

-Mira, Rosa! Hem trobat un nen!

-! Llavors portar a casa!

-Al portar-lo a casa, van decidir cuidar dell. Li van posar Ruben.

Cada any demostrava que el seus poders augmentaven. La Rosa i en Miquel que son els avis , van veure com es feia mes gran i mes fort.

Cuan va cumplir 10 anys, va veure una noticia de que un nen esta arrasant tot al seu pas i al veure això en Ruben va decidir anar-hi per lluitar, buscant al fi el va trobar.

-Hola Ruben t'estaba buscant.

-Perque!?

-Perque tu ets el meu germá, no ets d'aquí i en realitat et dius karkanés.

-Mentira! Jo vaig neixer aquí! I em dic Ruben!

-Vine amb mi.

En Ruben es va amb el seu germa a el seu planeta i es troba amb el seus pares, al veure a en Ruben criden...

-KARKANES!-

-hmm... no te'n recordes d'aquet lloc? be, entra a casa que te la mostrare.

I una de les maquines que tenia a casa seva era per destruir el que vols en cualsevol planeta i per ferli una demostracio va destruir la casa d'en Miquel i la Rosa.

En Ruben al veure els seus avis morir es va corrents a fora de la casa va volar a sobre i amb molta rabia li comença a llençar boles d'energia per les mans i quan per fi destrueix la casa s'en va al planeta terra per veure els seus avis.

Buscant per ler runes, escolta un claxon.

-AVIS!! De on veniu?

-De l'Esglesia. Que ha pasat?

Rocky
GEB

-Ja t'ho explicare.

-I que ha pasat amb el noi que has anat a buscar?

-L'he mort.

I així es com acaba la aventura d'en Ruben,pero quines altres avutures li esperaran?encara no ho sabem.

ADEU!

fí

Rocky

INTERCAMBIO DE PAPELES

Habia una vez un príncipe bastante asustadizo. Un día decidió ir al bosque y se encontró una mujer que estaba cazando. El príncipe le preguntó:

-Hola, como te llamas?- Le preguntó el príncipe

-Yo me llamo Adriana, y tu?-

-James, que haces aquí?

-Cazando algo para comer que si no al final me quedare sin comida en la despensa.- Le dijo Adriana con un tono nervioso.

El príncipe al ver su pelo largo y rubio, sus ojos verdes azulados, una sonrisa de oreja a oreja y su voz dulce como el chocolate se enamoró completamente de ella. Tras conversar un rato James intervino y dijo:

-Soy el príncipe de Granada. Quieres venir hoy por la noche a cenar al castillo?

-Como? El príncipe de Granada?- Le dijo muy sorprendida. -Con mucho gusto asistiré la cena.

-Estupendo, nos vemos esta noche.

Adriana se fue al pueblo, pensó que ponerse esa noche. Al llegar a su casa miro en su armario y decidió hacerse un vestido con diferentes telas.

James se puso su trae favorito para impresionar a Adriana.

Al llegar la noche con todos los invitados en el salón James estaba impaciente por verla. Al ver que no llegaba salió a esperarla. Se impaciento porque no llegaba y aunque tenía miedo se adentro en el bosque a ver si llegaba Adriana, de repente oyó un sonido entre los árboles. James sin saber que era ese sonido se escondió entre un arbusto, vio dos enormes ojos rojos que avanzaban hacia él. Al ver que no tenía escapatoria se quedo paralizado.

¡ERA UN DRAGON!

Cuando parecía el final de James apareció Adriana con una espada en la mano y lucho con el dragón hasta acabar con él.

Cuando lo dos ya estaban a salvo vieron como de la sangre del dragón se iba formando un rosa roja Adriana la cojio y se la regalo al príncipe.

PITUFINA

Va arribar a casa i al despertar-se pel matí no tenia clar si tot el que havia vist havia estat un somni o era real.

Però a l'aixecar-se del llit va veure al terra un barret punxegut....

Fi

Autor: Leo

La felicitat de la màgia

Hi havia una vegada un mag que li encantava fer màgia, però ell deia que li sortien tots els trucs malament.

Però un dia va arribar un paper informatiu que parlava de un concurs de màgia, primer va dir que no, però després s'ho va pensar dos vegades i va dir que sí.

Aleshores va pensar que tenia que practicar molt, durant aquests dies que li faltaven pel concurs.

Llavors el dia següent es va apuntar al concurs, i se'n va anar a casa seva a practicar per el gran dia. Estava content però a la vegada una mica nerviós perquè tenia que millorar molt si volia guanyar.

Per poder triomfar, necessitava omplir-se de màgia.

I va començar a pensar com la podia aconseguir.

I se li va ocórrer anar a una escola perquè sempre havia escoltat que els nens tenien molta màgia i ells podrien transmetre-li.

Va començar a parlar amb ells, a escoltar-los, a jugar. Poc a poc anava notant com li venia la màgia.

Va tornar a casa seva i va començar a practicar trucs i de mica en mica li anaven sortint els trucs.

Van passar uns quants dies i llavors va arribar el gran moment i estava molt nerviós.

Allà es va trobar que havien molts mags, tots ells es veien molt professionals, molt segurs de sí mateixos, tot el contrari d'ell.

Li suaven les mans, li tremolaven les cames i fins i tot estava una mica marejat.

Va mirar als espectadors i va veure que allà estaven els nens que li van transmetre màgia.

Va sortir al escenari ple de màgia i l'espectacle va ser tot un èxit.

Per celebrar-ho se'n va anar de viatge a conèixer les màgies d'altres nens.

FI

Rap a mi mejor amiga

Lo siento por todos los errores que pude haber cometido
gracias a ti yo aún sigo vivo,
no sé qué me pasa, a veces te quiero a veces me muero
gracias a ti soy un buen portero.

Tú me haces soñar
vámonos al cielo y vámonos a disfrutar,
no me quiero separar de ti pero sé que algún día pasará.

Te quiero por todo lo que suela pasar
y lo siento por si algún día nos llegamos a enfadar
tú eres mi mejor amiga y así siempre será.

Si algún día nos serparamos no será por mal
y yo contigo quiero estar.

Tú eres mi cura cada vez más dura que nunca para de reír,
tu no tienes mal tu estas pura y yo contigo quiero seguir.

No hay ninguna chica más preciosas que tú,
tú eres la que me da vida la que me da luz.

Emma tú eres la que me apoyaa cuando estoy triste
y Eric a veces me cuenta un chiste.

Cuando vayas al instituto y no me estés viendo
siempre recuerda te estaré queriendo
yo te esperaré
siempre en cuando tú me quieras ver.

Yo de ti no me quiero separar
si no mi vida vuelve a empezar.

Mi vida sin ti esta vacía
yo quiero que seas mía,
nuestra amistad hay que continuarla
nada podrá acabarla.

Solo dios save cuando estoy vivo
y me dice que es cuando estoy con tigo.

Cuando estoy triste me consuelas
tú y Joan sois los mejores de la escuela.
Te quiero y nunca te olvidaré y recuerda yo siempre te
amaré.

The king of kitipasa

Com es deia l'autor. L'altra escola va dir James Bowen

Jo també pensava el mateix però la meva classe no em feia cas el meu millor amic tampoc em creia però la meva professora Imma si, però ella no podia dir res.

Yo els i deia que era James Bowen però seguien no creïn-me ells deien que era James Boten.

Al final l'Eric em va creure li va dir a tota la gent de la classe i al final em van fer cas la vam encertat va arribar la ultima pregunta, que era de quin color era la primera bufanda que li van regalar a bob per nadal?

Vam dir que era verda i l'altra escola va dir blava es van equivocar! Jajajaja ☺

Vam guanyar el concurs de premi era 3000 euros per l'escola com vam guanyar nosaltres la meva classe decidia que faríem per l'escola al final entre tots vam decidir que farem una escola per als nens pobres al Sàhara i així vam ajudar al nens d'allà a aprendre.

Blue

EL CONCURS

-Hola em dic Max, estic super emocionat perquè jo i la meva classe estem a la final d'un concurs de lectura.

-Espera, espera he anat molt ràpid, ara us explicaré que es tot això .

-Vale, jo em dic Max m'encanta llegir i al meu millor amic Eric, també.

Un dia la meva professora Imma ens va dir, -Voleu que us apunti a un concurs de lectura?

Nosaltres vam dir que si al principi quan vam veure que tots els nens de la classe teníem el mateix llibre i el teníem que llegir-lo en dos setmanes sens van treure una mica las ganes.

Tots u vam llegir en dos setmanes o abans, després de les dos setmanes vam anar a la biblioteca municipal i el jurat ens feia preguntes sobre el llibre, com una tertúlia literària .

Tornem al present el llibre que tocava llegir ara era, un gat de carrer anomenat Bob.

Aquet llibre tractava d'un vagabund (que tenia casa perquè li avien deixat) que es va trobar un gat a casa seva ell no tenia molt diners però arreu de això el va curar de les ferides que tenia i se'l va quedar.

*aquet llibre estat basat en fets reals.

Bueno ens van fer moltes preguntes com de quin color era el gat, com es deia el gat, de que treballava el protagonista.....

Però va arribar la pregunta mes difícil.

Blue
GEB

FLG

52B

EL YOUTUBER

Hi havia un noi que es deia Dídac, que tenia 10 anys i volia ser youtuber. Li va dir als seus pares , s'ho van pensar i li van dir que sí.

Ell va començar a ser youtuber i es va posar el nom de Lapse, s'ho passava genial, feia vídeos de Fornite, Mine Kraft, Clash Royale i Knife Hit.

Després de set dies tenia 555 subscriptors. Li agradava molt ser youtuber i ho explicava tot mot bé.

Al cap de cinc anys ja tenia més de 1.000.000 subscriptors i li van donar una placa commemorativa de bronze.

Un dia, fent un repte d'abdominals amb barra per una important companyia de refrescos que lluitava a favor d'una vida saludable amb bona alimentació i esport, va fer un mal gest i es va trencar el colze esquerre. Ell com no volia deixar el canal de youtube encara que no podia escriure amb el teclat ni fer jocs molt difícils, però va continuar fent vídeos, un era d'un joc d'ordinador que només necessitava clicar un botó, també va fer un vídeo on li preguntaven coses sobre ell mateix i es relacionava més amb els seus seguidors... i això feia que els seus subscriptors el continuessin seguint.

Un noi que es deia Sergi li va suggerir que fes vídeos amb els seus amics perquè així l'ajudarien amb els jocs més complicats i mostrava que no era un solitari. El Lapse així ho va fer i això va encantar.

Després de tres mesos li van treure el guix. Tots els seus subscriptors es van posar molt contents i al final va ser una gran youtuber amb un gran nombre d'amics amb els que feia els seus vídeos.

EL GOS I EL GAT I AMICS

Hi havia una vegada un gos que es deia Max. Aquest gos era de color gris, però quan s'enfadava canviava de color, es feia negre. En Max tenia poders, com per exemple tirar aigua, foc i gel.

Un dia en Max es va trobar amb un gat que es deia Negret que era de color negre i que quan s'enfadava també canviava de color i es feia gris molt fosc. Un dia, el gos li va dir que si volia ser el seu amic perquè en Max no tenia cap amic pel seu color de pell. Quan es trobaven amb alguna baralla en Max i en Negret només separaven als animals: gossos, gats, cavalls, porcs, ocells...

Un dia es van trobar amb una situació de baralles i van pensar ajudar i fer que es fessin amics.

- Però gat, i si ens peguen a nosaltres? Que farem?- va dir el gos.

Com que el gat tenia tanta por de que els peguessin, el gos va dir:

- Jo no tinc por a res! Així, que anem a separar-los que al final es faran mal!

El gat va dir:

- Esta bé, anem-hi.

Quan hi van anar, va dir en Max:

- Però que feu barallant-vos? Que us fareu mal!.

La Coco i la Chulina, que s'estaven barallant, es van girar i se'n van anar corrents cap a la carretera.

En Max va dir:

- Marxeu de la carretera que us atropellarà un cotxe o alguna moto o...

-Voleu ser les nostres amigues? -va preguntar en Max.

-Si, si! -van respondre la Coco i la Chulina.

En Negret va preguntar:

-On viviu vosaltres?

-Nosaltres vivim al carrer.- van dir la Coco i la Chulina.

-Nosaltres també vivim al carrer. Però vosaltres a quina part viviu?

-va preguntar en Negret

-Nosaltres vivim a una paperera de gerro.- van dir en Negret i en Max.

-Nosaltres vivim davant del Parc Paulin.- van dir la coco i la Chulina.

-M'està venint una mica de gana!- va dir en Max.

En Negret va dir el mateix.

En Max i en Negret els van dir a la Coco i a la Chulina :

-Anem a buscar menjar?

- I tant, que ens estem morint de gana!-van dir la Coco i la Chulina

Així que van anar tots a buscar una mica de menjar i una mica d'aigua i quan van menjar, se'n van anar a un parc que es deia Piuli. En aquell parc i havia molts animals. Finalment, es van ficar tots els animals a jugar, córrer i saltar.

CONTE CONTAT, JA S'HA ACABAT!

JENNY TF

¿¿¿DIFERENTES O IGUALES???

Había una vez una chica muy guapa que se llamaba Elena y su mejor amiga Carla.

Elena y Carla eran muy diferentes, se conocían desde muy pequeñas, siempre estaban juntas.

Carla y Elena tenían una frase juntas que era "nuestras diferencias nos hacen iguales"

Elena era muy guapa hacía baile y le gustaban los animales, en cambio Carla no era tan guapa,

y le fallaba una pierna desde que era pequeña, ella quería hacer baile pero por su lesión no le permitiría hacer su sueño realidad, era muy buena persona y también le encantaban los animales.

Un día Elena se fue con Carla y su familia a la montaña.

La familia de Carla confiaba mucho en Elena porque era muy buena niña, y les dijeron que se podían ir a dar una vuelta por la montaña, paso el rato y tuvieron una pequeña pelea por qué Elena estaba rara y no le quería decir el porque a Carla, hasta que la pelea fue empeorando, Elena se acabo enfadando mucho, se enfado tanto que dejo a Carla en la silla de ruedas por medio de la montaña y se fue a su casa.

Carla llamo a sus padres pero no tenia cobertura, tuvo que ir hasta una zona que hubiera cobertura para explicarle a sus padres lo que había pasado.

Por el camino se tropezó varias veces. Pudo llegar a su casa sana, y les conto a sus padres lo ocurrido y le dijeron que no se acercara a ella.

Al día siguiente Carla buscó a Elena pero no estaba en el colegio, al acabar las clases llamo a los padres de Elena para preguntar que si estaba bien y donde estaba, pero nadie les contestó, pensó que no estaban en casa por alguna tarea que tenían que hacer.

Al cabo de una hora se fue al medicó a una revisión de la pierna y allí se encontraron a la familia de Elena muy triste, y Carla fue a preguntarles que tal estaba Elena y le dijeron que tenía mal el corazón y que necesitaban ponerle un marca pasos, pero no tenían dinero y que si no se lo ponían, podía morir.

Entonces la familia de Carla que no tenía mucho dinero, decido juntar dinero con la familia de Elena para su aparato para el corazón.

Al cabo de dos años Carla pudo andar gracias a la operación que le hicieron y Elena pudo seguir viviendo su vida normal gracias a Carla y su familia. Carla pudo cumplir su sueño realidad gracias a los padres de Elena que tenían una escuela de danza. Y ahora siguen siendo las mejores amigas de el mundo. NUESTRAS DIFERENCIAS NOS HACEN IGUALES.

Lucia.
62B

No m'agrada pegar

Hola sóc el Joan i sóc nou a l'escola. Els meus companys em tracten malament, excepte un. Es diu Salah i prové d'Àfrica, ens tracten malament i no ens importa, però un dia ens van vindre i vam tenir el coratge per dir-li al professor. El professor va renyar als nois, però van continuar molestant-nos, així que em vaig empenyar més. El que volia era anar-hi i vèncer-los, però no ho vaig fer perquè els mossos ens havien explicat coses sobre el bullying.

Així que em vaig tranquilitzar i vaig pensar: per què no li fem una broma? Quan el matón arribi a la classe que ningú li parli.

Quan va arribar a la classe el noi es preguntava que estava passant, però ningú li responia.

Després d'una estona li vam dir que era una broma.

No es va enfadar i vam anar a jugar amb la pilota.

MIKIDECA

GrA

Les meves colònies

A un nen li queda un dia per marxar de colònies. Aquell dia el va dedicar a preparar la bossa, cantimplora, roba còmoda , calçat còmode i roba d'abric. Se'n va anar a dormir,el dia següent es va despertar abans de que sonés el despertador, va saltar del llit, es va vestir, es va ficar les botes , es va posar la motxilla i va sortir volant per la porta.

I quan va arribar al col·legi l'autocar no hi era, havia fet tard s'havien marxat se'ns ell...Sona el despertador tot era un somni. Es desperta es vesteix i se'n va al col·legi,aquesta vegada si que es puja a l'autocar. Un cop van arribar a la casa de colònies van pujar a les habitacions, van desfer les motxilles i van anar a jugar. Després van anar a dinar,i en acabar, van anar a un camp de futbol i van jugar un partit. Després van pujar a les habitacions es van dutxar i van anar a fer jocs de nit. L'endemà al matí es van despertar i van anar a esmorzar, després van anar a un circuit de karts a fer una cursa, i el seu grup va quedar primer. Més tard van anar a dinar i estava molt bo. A la tarda van fer un joc dirigit:la bandera. Després van berenar coca i suc,al vespre van pujar a les habitacions es van dutxar i van anar a la discoteca. Un cop a la discoteca van posar un munt de cançons, la discoteca va acabar a la 23:30 de la nit.

EL GAT I LA FLOR

Havia una vegada un gat, que li agradaven les flors de Sant Jordi. Fins que un dia, va anar passejant tranquil·lament per la muntanya i va trobar una flor, però va veure que no era de color vermell, sino que era de color daurat, la va agafar i se la va emportar cap a casa, i el seu amo li va dir:

-Que fas amb aquesta flor?

Va preguntar l'amo

-Doncs agafar-la porque m'agrada!

Va dir el gat

-Amo, a tu t'agrada la flor?

va preguntar

- No!

Va contestar

-Perque no t'agrada? Me la puc emportar?

Va dir insistint

-ja t'he dit que no, d'acord?

Li va dir tot serios i enfadat

-Gat, com has portat una flor sense el meu permís estaràs castigat per un temps.

-Sí, però es molt injust que em fiquis un càstic per portar una flor a casa!!

Li va dir tot furiós i enfadat

-Com es la meva casa mano jo, si vull que hagi flors o no!

Li va dir tot enfadat.

-Si amo, però igualment es molt injust!

Li va tornar a dir.

-Doncs saps que et dic, fora de la meva casa!!

Li va dir tot seriós,

-D'acord

Li va dir tot chimpla

S'en va anar ell sol, fins que li va dir un senyor desconegut:

-Escolta gatet, vols anar a viure a la meva casa?

Li va preguntar

-D'acord!

Li va dir tot content

-Doncs, veniu tú i la flor?

Li va dir molt alegre

-vale!!

FI

NEU 5É-A

EL LLAPIS QUE NO SABIA ESCRIURE

Hi havia una vegada un llapis que es deia Ace, era de color negre i groc i era molt divertit. Anava a 5è, però li passava una cosa, sabeu què era? Doncs que no sabia escriure.

Un dia que estava a classe, la professora li va dir:

- Ace, surt a la pissarra a escriure una frase.

Quan l'Ace va sortir a la pissarra va intentar escriure el següent:

- Hola! Em dic Ace ,vaig a 5è i tinc deu anys.

Però la frase no li va sortir bé.

Aleshores els companys de l'Ace se'n van riure i l'Ace es va posar a plorar i va marxar corrents de la classe.

Al dia següent va anar a l'escola i a l'hora del pati va parlar amb la professora i la professora li va preguntar:

- Perquè no saps escriure?

L'Ace no li va contestar.

La professora li va recomanar que anés a una acadèmia per aprendre a escriure.

Quan l'Ace va sortir de l'escola va anar cap a l'acadèmia. Estava molt nerviós perquè li preocupava que tornessin a riure's d'ell, com a l'escola.

Però quan va entrar a l'acadèmia va veure que tots els nens/es que hi havia eren com ell perquè hi havia alguns que no sabien llegir, uns altres que no sabien escriure...

L'Ace va fer molts amics que no es reien d'ell ni li feien bullying.

Al cap d'un mes l'Ace ja sabia escriure lletres, però el millor va ser que al cap de quatre mesos, ja escrivia frases, paraules...

Ja anava a l'escola més content i més segur de si mateix.

Finalment, un dia, la professora els hi va posar un examen i l'Ace va treure un deu. L'Ace va estar molt content. Mai més van riure d'ell.

L'AMISTAT

Hi havia una vegada un gat que vivia a una casa molt gran i antiga. Els seus amos li van posar el nom de Taquetes, però com era un nom molt llarg, tots li deien Taqui. En Taqui era un gat feliç, però a vegades s'avorria molt perquè a la casa no hi havia més animals i els amos estaven sempre fora treballant.

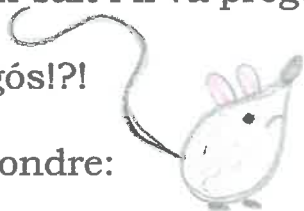
Un dia va entrar a la casa un ratolí i en Taqui va pensar:

- Mmmm... quina bona pinta té aquest ratolinet!!! – i va estirar els bigotis.

El gat es va apropar a poc a poc al ratolí i, sense que aquest s'adonés, li va intentar fer una mossegada. Però el ratolí el va veure, va fer un gran salt i li va preguntar cridant:

- Què fas, gat fastigós!?!

I en Taqui li va respondre:

- Estàs cec o què, ratolí amb puces!?!

I tots dos van marxar corrent de la casa, cadascun per un camí.

Al dia següent, es van tornar a trobar i aleshores en Taqui, que havia pensat que feia molt de temps que no veia cap animal i si se'l menjava ja no el tornaria a veure, li va dir:

- Ratolí, que et sembla si intentem ser amics, sense que jo et mengi i sense que tu m'insultis?
- D'acord, molt bé, així estarem en **PAU!** – va dir el ratolí.

A partir d'aquell moment, cada dia eren més i més amics, tant que fins i tot els amos del gat van quedar-se el ratolí. Cada matí s'aixecaven, esmorzaven junts i sortien al jardí a jugar.

Un matí, després d'esmorzar, en Taqui va dir:

- Anem al parc a fer més amics?
- Molt bé! Anem a fer **AMICS!** – va respondre el ratolí.

I quan caminaven cap al parc, en Taqui li va preguntar al ratolí:

- Per cert, ratolí, encara no t'he preguntat com et dius...
- Doncs em dic Lolo – va respondre el ratolí.

Aquell dia en Taquetes i el Lolo van fer molts amics al parc i es van passar junts tota la **VIDA!!!**

Claire

EL NEN DESAPAREGUT

Hi havia una vegada un nen, que es deia Josep, que passejava pel carrer amunt i avall. Un dia el nen passejava pel carrer, se'l va apropar un cotxe molt sospitós.

Aquell cotxe tant sospitós "patapam", va agafar al nen i se'l va emportar a una fàbrica molt antiga, on també allà hi havia una nena i un altre nen. Tots junts, els van ficar a un quartet molt fosc on no veïen res. Passats uns dies els pares del Josep es van donar compte que no tornava i van trocar a la policia. Quan la policia va arribar, els seus pares els hi van dir que el seu fill havia desaparegut. Tot el cos policial es va posar a investigar el cas dels tres nens desapareguts. Tot el cos policial va passar per tots els carrers. En uns dels carrers van trobar una sabata d'uns dels tres nens. La policia va decidir passar per tots els magatzems. Passats uns quants deis van arribar al magatzem més vell de tots. Van entrar i van trobar a dos homes i els hi van dir que inspeccionarien el magatzem.

Finalment van escoltar molts sorolls, van entrar a una sala molt fosca, van encendre la llum i allà van trobar als tres nens. Els segrestadors els van portar a la presó.

“ORDEP”

LA HISTORIA DE LA PRINCESA JULIETT

Había una vez una princesa que se llamaba Juliett y era una princesa muy buena. Le encantaban los perros y los gatos, pero no le permitían tenerlos porque decían que traían mala suerte .

Un día vio a un príncipe llamado Juan Carlos , pero él ya tenía novia e hijos , pero ella igualmente seguía enamorada.

Un día se puso a ver la televisión y vio a un jugador llamado Cristiano Ronaldo y se enamoró. Fue a verle en un partido, Real Madrid VS Leganés , cuando se acabó el partido Juliett fue al vestuario y le dijo que había jugado muy bien. Después le preguntó si tenía novia y le respondió que no. Juliett se le dijo porque yo no tengo novio . Y otra pregunta más: ¿quieres ser mi novio?. Ronaldo le respondió que si le gustaría pero seria mejor que tengamos citas. Lo digo porque yo prefiero conocerla primero. Juliett le responde: vale, si, me parece una buena idea. Decidieron quedar al día siguiente, por la noche a las 9.

Al día siguiente...hola Juliett ,hola Ronaldo, ¿nos sentamos? .

Juliett pidió dos cafés con leche al camarero. Rápidamente les llegaron los cafés con leche y empezaron ha hablar. A Juliett le intrigaba mucho saber porque Ronaldo no tenía novia. Él le explico que las novias que había tenido querían casarse y tener hijos, y él aun no se sentía preparado para hacer ese gran paso. Juliett se sintió decepcionada al instante, ya que eso es lo que ella deseaba.

Entonces Cristiano terminó el encuentro, se despidieron y no se volvieron a ver más.

Ronaldo

GiA

LA CAIGUDA DE LA LAURA

La Laura era una Matossera que feia molt bè els castells. Pujava molt amb la seva millor amiga l'Adela.

A la Laura i a l'Adela les entrenaven pel dissabte i el dimarts que sortien a fer una actuació.

Al cap d'uns dies va arribar el dissabte, el dia de l'actuació. La Laura i l'Adela van començar a pujar i el castell a tremolar. El castell va caure (va fer llenya).

Pero, per sort, no es va ferir ningú.

Des d'aquell dia la Laura va agafar pànic a pujar als castells, pero l'Adela l'ajudava a que no tingués por.

Van passar els dies i va arribar el dilluns, el dia d'entrenament. A la Laura i a l'Adela les entrenaven a pujar pel castell de l'endemà. Per la Laura encara tenia molta por, tot i que li explicaven que demà hauria de pujar perquè no tenien a ningú més i que podria pujar al castell que mai havien fet.

Va arribar el dia de l'actuació i la Laura va haver de pujar al castell. Primer va posar la cama, després la mà i així tota l'estona fins que va arribar dalt.

Tenia molta por, però l'Adela va entretindre a la Laura i quan meyns s'ho esperava van cidar:

-Avall "dosos"

Van començar a baixar i a baixar fins que van arribar al terra. Quan ja havien baixat tots els que estaven al castell, les persones que observaven el castell aplaudien i cridaven com bojos. Llavors la colla matossera van decidir fer una festa al local, la Laura i tots s'ho van passar super be.

Quan va acabar la festa tots els matosseros s'en van anar a casa a dormir. I des d'aquell dia tant bonic la Laura va començar a perdre la por a pujar als castells. I conte comptat aquest conte s'ha acabat.

La cartera

Erased una vez una cartera rubia con ojos azules que era guapísima y se llamaba Judith.

Siempre leía las cartas de los demás porque era una cotilla y no podía resistirse a leerlas, era un defecto que tenía ella.

Una vez la pillaron leyendo una carta de Miquel. ¿A qué no sabéis quien la pilló?... Miquel.

Miquel se enfadó mucho, pero se le pasó cuando vio a Judith, se había enamorado de ella, Judith le dijo:

-Lo siento, no he podido evitarlo. Miquel no dijo nada y se fue corriendo.

La carta trataba sobre un concurso al que se había presentado Miquel, el concurso se llamaba TARANN!!! y en la carta le comunicaban si lo habían aceptado o no y no lo habían aceptado.

Judith fue a decirle que sentía mucho haber leído su carta, cuando Miquel vio la carta se puso muy triste.

A Judith le supo mal, entonces tuvo una idea .Lo que hizo fue grabar a Miquel mientras cantaba y lo envió a un concurso llamado SELFIE!!!

Unos días más tarde llegó la carta del concurso de canto,¿ Creéis que lo habían aceptado? ... Sí lo habían aceptado!!!!

Judith fue a casa de Miquel a darle la carta del nuevo concurso, cuando Miquel la leyó se quedó súper contento de lo que había hecho Judith, de tan contento que se puso le pidió salir a Judith.

Judith le dijo que sí.

10 años más tarde tenían dos hijos llamados Irene y Víctor, compraron 3 perros, uno era un chiguagua , otro era un mastín y el último era un bulldog.

Al final, la carrera musical de Miquel triunfó y se hizo famoso y multimillonario.

TRUENO

EL MISTERI DE LA PLATJA

Hi havia una vegada un dia d'estiu. Estaven un grup d'amics en una platja molt misteriosa perquè es van trobar un rellotge al mar.

No sabien com funcionava, van apretar un boto del rellotge i de cop es van donar compte de que aquell rellotge era màgic perquè els portava al passat .

Van veure el seu doble que es van trobar el rellotge...I van tornar a la platja. Es van trobar amb uns nens que els hi havien robat totes les coses (la tovallola ,les motxilles etc...) van apretar un boto per anar al passat per agafar totes les motxilles i les tovalloles. Quan van tornar se'n van anar corrents de la platja abans de que tornessin aquells nois però quan van arribar cadascú a la seva casa es van trucar a veure qui tenia el rellotge, tots van dir que ells no el tenien .

Al dia següent el van buscar i els nens del dia abans els van xinxar dient que es van trobar un rellotge màgic .Van pensar que el van perdre quan estaven corrents.

Van estar pensant com recuperar-lo Quan van arribar a la platja ja no era igual .Estaven molt tristos . Quan els nois estaven distrets van veure dins de les

seves motxilles avera si avia un pista .Van mirar dins de la motxilla. A dins de la motxilla hi havia una nota que el rellotge estava dins de la seva taquilla Quan els estaven apunt de pillar rebuscat en les seves coses es van anar corrents .

Al dia següent ja van trobar la solució. Quan el noi estava agafant coses de la seva taquilla van veure que va agafar el rellotge i el va posar a la seva motxilla .

Quan estava distret li van agafar el rellotge de la motxilla i el noi els va pillar i els i va dir si ens discutirem per un rellotge es millor deixar-lo al mar on estava , es van perdonar i el van tornar a la platja.

Pseudònim: Sol

ME AYUDASTE

Me ayudaste a vencer ,me ayudaste a reconocer ,
Me ayudaste a ser ,me ayudaste crecerTodos
cuando somos nuevos en la tierra todos tenemos
una luz .Esa luz nos ayuda a guiarnos por nuestro
camino , nos ayuda a escoger nuestro destino ...Y a
medida que crecemos ignoramos esa luz .Después
cuando pasa el tiempo ,fracasamos y nos
arrepentimos ,pero recordamos que esa luz fue
quien nos cuidó ,quien nos guió ,quien nos vigiló y
nos amó durante todo el camino de nuestra vida .

SOMOS CAPACES DE TODO

No hace falta comparar a las personas ,porque
todas somos iguales ,todas somos reales ,todos
somos grandes ...Y todos valemos para algo ,todos
tenemos valor ,todos tenemos algún don .
No nos rendimos pero si discutimos por lo que -
queremos y merecemos .Nosotros somos como las
estrellas bellas pero perfectas.....

Marga
GB

LA JUDITH

Hi havia una vegada una nena que li agradava molt jugar amb els seus amics. La nena es deia Judith i vivia amb els seus pares i la seva germana, que es deia Sofia.

Llavors la Judith va sortir de la seva escola, va anar a casa seva i va trucar els seus amics per anar a jugar. Però aquell dia tots els seus amics estaven de vacances o estaven ocupats. Més tard la Judith estava molt trista perquè volia jugar però la seva germana estava fent deures i els seus pares treballant. A continuació la Judith per divertir-se va anar al parc del seu poble. Aleshores la Judith va anar a jugar sola i corrents es va trencar una cama i estava encara més trista.

Finalment els seus pares van anar a l'hospital perquè la Judith es va trencar la cama. En resum després de 3 dies van vindre els seus amics de vacances, i van anar a visitar-la. Després d'uns mesos la Judith estava millor i va estar contenta perquè ella ja podia fer el que el que li agradava: jugar amb els seus amics.

LA JUDITH

Dove Cameron

LA MEVA AMIGA EVA

Hola, sóc en Luni i des que vaig néixer he estat en una botiga de joguines, esperant que algú em compri.

Un trist dia de pluja, va passar una nena amb la seva mare per davant del meu aparador per protegir-se de la pluja. Quan la nena es va girar, em va mirar fixament, vaig notar en ella una gran sensació de sorpresa.

Em va assenyalar i en uns instants ella estava dins de la botiga. Va venir directa cap a mi per recollir-me entre els seus braços, m'havia convertit en el seu gran regal d'aniversari, avui complia 10 anys.

Em van ficar dins d'una caixa groga i quan vaig tornar a veure la llum, estava a l'habitació de l'Eva.

Eva era una nena pèl-roja, amb el cabell llarg i ondulat, uns ulls verds i enormes, amb pigues, prima, amb el nas fi y el somriure mes dolç que he vist a la meva vida. Aquella habitació i l'Eva es van convertir en el meu món.

Allà jugàvem a disfressar-nos, ens imaginàvem que érem superherois, fèiem de doctors amb el seu botiquí de joguina, ballàvem, pensàvem a on viatjaríem, ...

Però sobre tot, ens encantava jugar amb un dels cotxets del germà gran de l'Eva, el Santi. El Santi tenia 13 anys i ja no li agradava jugar amb joguines, per això l'Eva agafava les seves joguines. L'Eva em pujava a un d'aquests cotxets i anàvem per tot arreu.

Aquesta època va ser molt feliç per mi, perquè va ser la primera vegada que vaig sentir l'amor d'algú i vaig saber el que era tenir un amic.

Va passar el temps i l'Eva ja era adulta. Tenia nuvi i es deia Ivan. L'Eva em seguia estimant, però no de la mateixa manera. Sentia que havia de compartir aquest amor amb l'Ivan, però seguia estant feliç, perquè formava part de la seva vida.

Al temps, vam passar de ser 3, a ser 4, i després a 5, eren els fills de l'Eva i l'Ivan.

Tortuguita
6eA